

ออราเด็กใหม่

นางสาวศิวะพร นำเจริญ

หอผู้ป่วยในพิเศษ 81 ฝ่ายการพยาบาล อาคารสมเด็จพระเทพรัตน

ก้าวแรกของการทำงานของคุณเป็นอย่างไร ? สำหรับฉันแล้วก้าวแรกของการทำงานคือการเปลี่ยนผ่านจากน้องนักศึกษาพยาบาลเอี่ยมฟ้าตัวน้อย ก้าวสู่ที่พยาบาลชุดขาวมีขีดสีดำที่หมวกเพิ่มขึ้น ก้าวแรกในการทำงานของฉันเริ่มขึ้นที่โรงพยาบาลรามาธิบดีแห่งนี้ ซึ่งเต็มไปด้วยเหตุการณ์ต่างๆ ที่ฉันยังจำได้ดี ช่วงแรกเป็นไปตามคำบอกเล่าของพี่ๆ นั่นคือ ทั้งยาก และ ทั้งเหนื่อย ความกังวลเกิดขึ้นมากมาย เนื่องจาก ประสบการณ์ในการทำงานของฉันเท่ากับศูนย์ โดยอย่างยิ่งเด็กจบใหม่อย่างฉันส่วนใหญ่มักจะมือร่ำติดตัวมาด้วย นั่นคือ “ออราเด็กใหม่” ด้วยใบหน้าทีโลเซื่อ ดวงตายังไม่ประสา อ่อนด้อยประสบการณ์ มองเพียงแวบเดียวรู้เลยว่า ออราเด็กเพิ่งจบ ครั้งหนึ่งฉันเคยเจอประสบการณ์ที่ทำให้รู้สึกแย่ ครั้นเมื่อฉันได้เริ่มทำงานใหม่ๆ ฉันได้รับมอบหมายให้ดูแลผู้ป่วยคนหนึ่ง ซึ่งต้องเจาะเลือดและเปิดเส้นเลือดเพื่อให้เข้าถึงหลอดเลือด เมื่อก้าวเข้าไปในห้อง สิ่งแรกที่ผู้ป่วยพูดขึ้นมาคือ “เด็กใหม่ใช่ไหม? ผมขอรอบเดียวนะ ขอคนมีประสบการณ์แล้วกัน” ซึ่งก่อนหน้านั้นฉันประเมินแล้วว่าฉันสามารถทำได้ แต่อาจจะด้วยความตื่นเต้น จึงเผลอแสดงออราเด็กใหม่ออกไป ประโยคนั้นทำให้ฉันรู้สึกกดดันเป็นอย่างมาก รู้สึกขาดความมั่นใจไปเลย จนทำให้ท้อแท้ไปเลยทีเดียว

ดังนั้นสิ่งที่สำคัญอย่างหนึ่งในการทำงานในแต่ละวันคือ “พลังบวก” ในชีวิตการทำงาน คงไม่มีใครจะเจอเรื่องร้ายๆ เสมอไป บางวันดีใจหาย บางวันแย่มากๆ จนแทบจะปรับนาฬิกาให้หมุนผ่านวันนี้ไปเร็วๆ การค้นหาพลังงานด้านบวกที่อยู่รอบๆ ตัวเอง แคมองโลกให้เป็น อย่าปล่อยให้ตัวเองถูกครอบงำด้วยความรู้สึก ไม่นั่นคงและอารมณ์ในแง่ลบ ทุกปัญหามีทางออกแล้วเราจงผ่านเหตุการณ์นั้นไปได้ด้วยดี

ถึงแม้ว่า ในชีวิตการทำงานจะเจอทั้งพลังงานด้านบวก และ พลังงานด้านลบ อยู่ที่เราทั้งนั้นว่าจะเลือกสิ่งไหนมาใส่ใจให้มีแรงทำงาน สำหรับเหตุการณ์หนึ่งที่ฉันจำได้ไม่เคยลืม ย้อนกลับไปเมื่อฉันเริ่มทำงานได้ 3 เดือนแรก วันหนึ่งขณะที่เมื่อฉันได้รับมอบหมายให้ดูแลผู้ป่วยรายหนึ่ง ซึ่งย้ายมาจากโรงพยาบาลเอกชนขึ้นชื่อระดับประเทศ ได้รับการส่งแรมว่าญาติผู้ป่วยค่อนข้างเข้มงวด คอยยืน คอยจับตาดูการทำงานของพยาบาลตลอดเวลา ในขณะที่ฉันดูแลให้ยาทางสายให้อาหารกับผู้ป่วย จู่ๆ ญาติผู้ป่วยก็พูดขึ้นมาว่า “หนูเป็นพยาบาลจบใหม่ใช่ไหม” เมื่อญาติผู้ป่วยพูดประโยคนี้ขึ้นมาทำให้ฉันเริ่มรู้สึกกังวลอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ต่างกับออกไปตรงที่สีหน้า และ น้ำเสียงที่พูดออกมาแฝงไปด้วยความโอ้อวดอารี และ ประโยคถัดมาที่ทำให้ฉันใจชื้นขึ้นมา จากคำพูดของญาติผู้ป่วย “พอดีป้าสังเกตมาสักพักแล้วหนูดูอ่อนโยนกับผู้ป่วยเวลาทำอะไรกับผู้ป่วยหนูจะค่อยๆ ทำไม่รุนแรง เวลาถามอะไรหนูจะใจเย็นคอยตอบคำถามป้าตลอด” สุดท้ายญาติผู้ป่วยได้พูดประโยคหนึ่งที่ช่วยปลดล็อกความรู้สึกแย่ ๆ ของฉันจากคำว่าพยาบาลจบใหม่คือ “ขอให้หนูคงความอ่อนโยนและใจเย็นเหมือนพยาบาลจบใหม่แบบนี้ไปเรื่อยๆ นะ” จากเหตุการณ์ในวันนั้น ฉันยังจำคำพูดของญาติผู้ป่วยจนมองว่าสิ่งเหล่านี้คือเอกลักษณ์ความอ่อนโยนในตัวฉัน ในวันที่ทำงานหนัก เหนื่อยล้า จนบางครั้งอาจจะทำให้เกิดความรู้สึกหงุดหงิดใจ หรือไม่พอใจจากการทำงาน ภาวคำชมของญาติผู้ป่วย มักลอยมาให้ระงับอารมณ์เหล่านี้อยู่เสมอๆ

ท้ายที่สุดแล้วทำให้ฉันรู้ว่าถึงแม้ว่าการที่เราไม่มีประสบการณ์ ไม่ควรกดดันตัวเองมากเกินไป จนทำให้เกิดความเครียดและท้อแท้ในการทำงาน การก้าวผ่านความท้าทายนี้ไปได้ นั่นคือ การหาพลังบวกให้กับตัวเอง สำหรับฉันแล้วถ้าให้กล่าวถึงก้าวแรกของวันทำงานคงเปรียบเสมือนพริกเกลือที่มีหลายหลายรสชาติมีรสเผ็ดจากพริกที่ทำให้หน้าตาไหลในบางครั้ง รสหวานจากน้ำตาลที่ทำให้พลังในการทำงานต่อ และ มีรสเค็มจากเกลือที่แทนความอดทนอดกลั้น ซึ่งเมื่อรวมกันแล้วกลมกล่อมเปรียบได้กับประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ผ่านมามีว่าจจะร้ายหรือดีสุดท้ายแล้วทุกเหตุการณ์ต่างเป็นประสบการณ์สอนให้ฉันเป็นพยาบาลที่ดีขึ้น